

Arrest

nr. 73 632 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 januari 2010 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Op 11 maart 2010 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinquies). Op 1 september 2011 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19/01/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(K.M.) (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11/08/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de arts-attaché (kopie in envelope in bijlage dd.05/08/2011) blijkt het volgende: Vanuit medisch standpunt kunnen we besluiten dat deze aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Syrië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Syrië.

De betrokkene kan reizen.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende: Het lijkt erop dat de nodige medicatie voor betrokkene beschikbaar is in Syrië, volgens de website: «The national drug list of Syrian Arab Republic»¹. Er zijn ook aanwijzingen dat de monitoring kan worden verzekerd door specialisten nl. orthopedisten, fysiotherapeuten en radiologische centra (op basis van de verzamelde informatie op de volgende website: «GlobeMed Syria»²). In een recent rapport «la Mission Economique» staat vermeld dat het Syrische zorgstelsel gebaseerd is op het beginsel van vrije toegang en gratis zorg in openbare ziekenhuizen. Daarnaast blijkt in hetzelfde rapport dat medici goed vertegenwoordigd is in Syrië en dat geneesmiddelen worden verkocht aan prijzen aangepast aan de lokale koopkracht. In principe zijn alle zorgen gratis in de publieke ziekenhuizen en wordt 86% van de medicatie lokaal geproduceerd en verkocht aan prijzen aangepast aan de koopkracht van de Syrische bevolking³. Er blijkt ook in elk Syrisch dorp een health centre en/of health unit te zijn alsook in elk Syrisch district is er een groter health centre en algemeen ziekenhuis. Bijkomend is er in elk van de 14 Syrische provincies ook nog een main health centres⁴.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991). Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Men geeft niet aan wat de aandoening betreft en waar die specifiek kan behandeld worden. Het uiteenzetten van het systeem van de gezondheidszorg is op zich niet voldoende om verzoeker naar zijn land van herkomst om zich te laten behandelen. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in zijn beslissing toe dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Syrië. ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”

2.1.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het behoort bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.” (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005).

Zoals blijkt uit de motivering van de beslissing, heeft de arts-adviseur in het medisch verslag aangegeven dat er geen reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling voor de medische aandoening van verzoeker beschikbaar is in het land van herkomst. Vanuit medisch standpunt is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Syrië. Verzoeker kan ook reizen.

Vervolgens werd onderzocht of de medische behandeling die verzoeker behoeft, beschikbaar is in het land van herkomst.

Er wordt in dat verband verwezen naar rapporten. Uit deze rapporten blijkt dat de nodige medicatie voorhanden is in Syrië en dat het Syrische zorgstelsel gebaseerd is op het beginselen van vrije toegang en gratis zorg in openbare ziekenhuizen. Medici blijken goed vertegenwoordigd en geneesmiddelen worden verkocht aan prijzen aangepast aan de lokale koopkracht. Alle zorgen zijn in principe gratis in de publieke ziekenhuizen en worden meestal ook lokaal geproduceerd. Er zijn de nodige health centers en er is een algemeen ziekenhuis.

Verzoeker meent dat het niet volstaat te verwijzen naar een algemeen rapport over het zorgstelsel in Syrië. De beslissing zou ook niet vermelden wat de aandoening van verzoeker is en waar die behandeld kan worden.

In het medisch verslag van de arts-adviseur wordt uitdrukkelijk gesproken over de medische problematiek van verzoeker, alvorens na te gaan of de nodige zorgen en behandeling beschikbaar zijn in Syrië. Het is niet noodzakelijk om deze informatie in extenso in de beslissing over te nemen, daar het

advies integraal deel uitmaakt van het administratieve dossier, en er in de beslissing expliciet naar de conclusies verwezen wordt.

Door louter te ontkennen of te bekritisieren wat er in de beslissing staat, zonder zelfs maar een begin van bewijs van het tegendeel, maakt verzoeker geen motiveringsgebrek aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. ‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)’. ‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’. De Dienst Vreemdelingenzaken geeft in zijn beslissing toe dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Syrië. Er wordt met geen enkele woord gerept over de huidige onstabiele toestand in Syrië en over het feit dat verzoeker asielzoeker is. Het leven van verzoeker is sowieso in gevaar mocht hij terugkeren, ook indien hij gezond zou zijn. De sites waarnaar wordt verwezen gaan niet uit van de overheid en zijn sites van privébedrijven die geld willen verdienen door zieken verzekeringscontracten aan te smeren. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21,037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21,094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43). De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2.2. Verzoeker betoogt alle dossiers geval per geval moeten bekeken worden en dat er rekening moet worden gehouden met de concrete elementen in het dossier; Er wordt met geen woord gerept over de instabiele toestand in Syrië en het feit dat hij asielzoeker is; Zijn leven is in gevaar bij een terugkeer, en dat is ongehoord; De sites waarnaar verwezen wordt, zijn niet afkomstig van de overheid, en geven niet aan dat privébedrijven geld verdienen door zieken verzekeringscontracten aan te smeren.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Verzoeker toont niet aan dat het onderzoek naar zijn medische problematiek, en de opvolgings- en behandelingsmogelijkheden in Syrië onzorgvuldig is gebeurd. Verzoeker bekritiseert de beslissing, maar brengt geen concrete elementen aan waaruit moet blijken dat de beslissing daadwerkelijk onzorgvuldig was.

Verzoekers eerste asielverzoek werd op 14 december 2009 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, per arrest met nummer 35.861. De vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan de verzoekende partij. Zijn tweede asielverzoek dateert van 28 oktober 2011, en dus van na de bestreden beslissing. Met dit asielverzoek kon onmogelijk worden rekening gehouden bij de voorbereiding van de thans bestreden beslissing.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de beslissing onzorgvuldig is, en dat niet met alle elementen rekening werd gehouden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC